

Palcem Walesem

aneb

Praktická chiropodie pro výletníci

Martin Bobek

Prolog

Setmělý Londýn, středa 29. srpna 2007, 20:19. Tajemná postava jdoucí za svým neznámým cílem neznámo kam...

Podrobíte-li tuto tajemnou situaci podrobnějšímu zkoumání, dojdete k zajímavému závěru. Cíl je postavě známý, jeho lokace již nikoliv. Z důvodu špatného odbočení se známá ordinace proměnila ordinaci zcela neznámou. Přesto jsem šel vytrvale dál, zejména proto, že nic jiného nezbývalo a „byvše“ v jádru optimistou jsem doufal, že se brzy ocitnu někde, kde to znám. Protože ordinační doba končila ve 20:00, šel jsem už opravdu pouze za nějakým známým místem neznámo kam...

Pokud Jeníčka s Mařenkou v lese překvapila perníková chaloupka, mne zcela stejně šokovalo, když jsem ve 20:31 uviděl výše zmíněnou ordinaci, ke které jsem došel ze zcela opačné strany. Na rozdíl od ježibaby byla obývaná indickým chirpondistou, který, když mne spatřil, mne nejen pozval dál, ale také mi na místě odoperoval palec. Vzhledem k tomu, že jsem byl u něj týden předtím s druhým palcem, za to nic nechtěl a ještě mi řekl, ať přijdu další týden na kontrolu... Vivat India, necht' Višna požehná Tvého slona...

Pátek

V brzké páteční ráno se dobře známá postava vašeho oblíbeného hrdiny šinula opět chirpondistovi, tentokrát bez oslavných vět na Indii a místo Višny vzývala spíše bohyni Kálí. Operace se totiž nezdařila jak bylo plánuováno. Když jsem navíc dorazil k ordinaci, našel jsem pouze cedulku s lakonickým nápisem „Do úterý zavřeno“.

Setkání na nádraží, odjezd i cesta proběhly standardně, tedy bez problémů. Pominu-li drobný fakt, že si Honza odešel na poslední chvíli koupit kávu a málem nám kvůli němu ujel vlak. Hlavní rozdíl oproti normálnímu stavu tak byla především neodbytná myšlenka,

kteřá se mi neustále honila hlavou: „Je příznačným přízviskem Walesu sousloví Země, kteřá mlékem, strdím a chiropondisty oplývá?“

Když jsme dorazili do Neathu, kde jsme měli přestoupit na autobus, vyrazil jsem nejprve do lékárny. V Londýně jsem se totiž dozvěděl o zázračné vodičce, kteřá umí zarostlé nehty vyléčit. Moc jsem tomu sice nevěřil, ale i tak jsem se rozhodl to blíže prozkoumat. „Žádnou zázračnou vodičku nemáme, ale kousek odsud je chiropondista...“ Po krátkém dilematu, zda si nechat uprostřed výletu rozdrbat nohu ještě víc, jsem se rozhodl jít do toho. Náš autobus nám měl jet za deset minut a já jsem rozhodně nechtěl, aby na mne ostatní museli čekat. Nechal jsem si vysvětlit cestu na hostel, půjčil si mapu a vykročil. Na Evino zodpovědně vedoucí „A nechceš počkat s námi na autobus ať vidíš, odkud odjíždí?“ jsem odvětil, že raději ne, protože jsem nechtěl riskovat, že mi zavřou před nosem.

V lékárně jsem se ještě jednou přeptal na cestu a po chvíli dorazil k ordinaci, kteřá mi měla přinést vysvobození. Vstoupil jsem do čekárny, kde byla sestra a jakýsi člověk s kufrem. Pozdravil jsem a vysvětlil svůj problém. „Tak to máte štěstí, právě jsem se chystal jít domů.“ pravil chiropondista s kufrem a hned mne vzal do ordinace. Tady jsem pak strávil asi dvacet skoro příjemných minut, kdy se mi drbal v palci a snažil se přijít na příčinu mého problému. Objevil dva velice malé kousky nehtu, které zde zůstaly od poslední operace, ránu mi celkově vyčistil a poradil, abych si to namáčel v horké vodě se solí. Výměnou za 19 liber mi dal svou vizitku, abych mu zavolał, pokud by mne to zlobilo. „Já tady stejně nebudu až do úterý, ale pokud by ten palec zmodral a dvakrát se zvětšil, tak Vám můžu telefonicky odborně říct, že to není v pořádku...“ Neodpustil jsem si otázku, co bych v takovém případě měl dělat a zda by mi pomohla pohotovost. „To bych se divil, takové věc oni většinou neřeší. Nejspíš by Vám řekli ať si s tím zajdete v Londýně ke svému chiropondistovi...“

Rozloučil jsem se a vykročil na výlet, který sliboval v bohaté míře dlouhé pěší túry. Rána byla sice ještě pořád čerstvá, ale šlo se mi přeci jen o něco lépe. Jak jsem zjistil, tak jsou ještě všichni na autobusovém nádraží. Jak jsem také zjistil, byla láska k

nemocnému bližnímu jejich zapříčiněna především tím, že autobus vůbec nepřijel. Odjeli jsme tak za asi půl hodiny jiným, což mi osobně rozhodně nevadilo. Než jsme dojeli do našeho cíle s naprosto nezapamatovatelným velšským jménem, stačil jsem ostatní podrobně seznámit s problematikou chiropondie.

Díky tomu, že jsme jeli jiným autobusem než bylo plánováno, museli jsme dojít navíc dva kilometry po silnici. Vesnička byla velice malá a trh zde byl značně nerozvinutý. Vzhledem k tomu, že jsem zapomněl chleba, to nebylo zjištění nejpříjemnější. V malém kránku, který byl poslední výspou komerce v dané oblasti, měli na skladě pouze vekovitou hmotu, kterou nelze nazvat chlebem bez obav ze žaloby svazem pekařským. Jitka naštěstí měla chleba navíc, takže jsem jim nemusel udělat tržbu.

Podle původního plánu jsme měli jít pouze šest kilometrů, takže jsem se při balení držel svého oblíbeného hesla „Když mám velký batoh, vrazím tam i tvaroh“. Stezka se vinula lesem podél horské říčky a kromě krásné krajiny skýtala i kameny, kořeny, přeazy a podobné překážky, které každý s přeplněnou polní ocení. Došli jsme až na parkoviště, kde jsme si odpočinuli. Dále už jsme šli po asfaltce až jsme narazili na farmu, kterou jsme museli projít. Drobnou potíží bylo, že ji hlídalo několik psů, kteří se dali do hlasitého štěkotu. Naštěstí jediný neuvázaný byl pes mazlíčí, takže ke ztrátám na členech naší výpravy nedošlo. Poslední překážkou se tak stalo malé podmáčené údolíčko těsně pod naší ubytovnou, na jehož nevysušenost jsme si všichni svorně zanađávali. Proč byl na místě oficiálního přeazu přes plot umístěn i ostnatý drát jsme neodhalili...

Po ubytování odjela malá skupinka s velice ochotnou „paní domácí“ autem do obchodu. Poslušen příkazu chiropondisty jsem na poslední chvíli rozjíždějící se auto doběhl, zastavil a k všeobecnému pobavení požádal posádku o sůl za účelem namáčení palce...

Protože se nedaleko naší ubytovny nacházel vodopád, zašli jsme se na něj s Jitkou podívat. Vyžadovalo to slezení docela velkého kopce, takže jsme se vrátili až se zapadajícím sluncem. Ostatní už večeřeli u stolů před domem. Ne dlouho. Malé žravé mušky je brzy vyhnaly dovnitř. Ven jsme se tak vypravili až se setměním, kdy jsme si udělali táborák. Neobvyklý skoro příkaz naší domácí, bydlící ve

vedlejší domě, abychom klidně dělali hluk dlouho do noci, jsme nesplnili. Naopak, té noci se probírala témata veskrze intelektuální, z nichž namátkou vybírám:

1. Různá velikost měsíce na obloze, oběť optického klamu?
2. Při kolika stupních se taví kov? (doplňeno názornou ukázkou tavení pивních plechovek v táborovém ohni).
3. Chiroprondie (doplňeno názornou ukázkou rekonvalescence palce v solném roztoku).

Sobota

Když jsem se ráno probudil, pochopil jsem, že mám problém. Nejedem. Při pohledu na nástěnku v kuchyni jsem si nemohl nevšimnout papíru, na kterém bylo u mého jména několik čárek. Na rozdíl od ostatních, u který to znamenalo počet vypitých piv, mé čárky značily, kolikrát jsem vyslovil slovo „palec“ či „chiroprondista“. Jak zajisté laskavý čtenář z předchozích řádků pochopil, nerad na sebe upozorňuji obecně, natož pak na své problémy. Papír proto svědčil především o starostlivé pozornosti, kterou projevovali ostatní o mé zdraví. Bez ohledu na tento zájem se však stav mého palce od předchozího dne nezlepšil a po pár krocích v pohorkách jsem usoudil, že budu muset opět vzít za vděk prastarými Prestižemi. Ty byly mými nejvolnějsími botami a vzal jsem si je v Londýně v jasnozřivé chvílce těsně před odchodem.

Když jsme se okolo desáté konečně vyhrabali, pochopil jsem, že jsem minimálně v naší skupině nejzanícenějším turistou. Kromě palce se mi totiž podařilo chytit i vlka. Protože s jeho léčbou nemám žádné zkušenosti, diskrétně jsem o něm informoval Jitku, jejíž sestra pracuje ve zdravotnictví, a Evu, se kterou jsem následně konzultoval možnost nákupu pudru. Od obou se mi pak dostalo hluboké účasti, která bylo vyjádřena upřímným, až teple lidsky dojmavým, výbuchem smíchu.

Krajina, kterou jsme procházeli, byla na rozdíl od Anglie mnohem hornatější, lesnatější a nebyť plotů a ovcí, nebylo by těžké si

myslet, že jsme někde v Česku. K tomu všemu nám i nádherně svítilo slunce, takže to byl výlet jako malovaný. Po chvíli jsme zahruli do skutečného, hustého lesa, což je pro někoho, kdo obývá Anglii, jev poněkud nezvyklý. Když jsme z něj vyšli, rozprostřela se před námi zvlněná otevřená krajina s trávou a vřesem. Protože zde tak nějak chyběla cesta, náš postup se značně zpomalil. Navíc všude poletoval neznámý černý hmyz, který byl poměrně velký a i když nekousal, nebylo to nijak příjemné. Kromě Danka, který objevil nějakou houbu a zkoumal, zda se nejedná o lysohlávky, se nikdo nezdržoval a všichni jsme se snažili se odsud dostat co nejdříve. Problémem byl naprostý nedostatek orientačních bodů, takže jsme šli spíše intuitivně podle buzoly. Když jsme narazili na pahorek bez vřesu a hmyzu, dali jsme si obědovou pauzu. Zde jsme také zjistili, že dnes nebudu jediným členem, který bude mít zdravotní problémy. Sabina mi, díky svým zbrusu novým pohorkám, začala zdatně konkurovat svými zbrusu novými puchýři...

I když jsme chvíli po obědě narazili na pěšinu, šli jsme stejnou krajinou ještě skoro hodinu. Nejvíce nás zaujala zrušená tramvajová trať, kterou by uprostřed ničeho asi čekal málokdo. V praxi už byl ale vidět pouze její násep zarostlý trávou. Minuli jsme lom a podél řeky se dostali do civilizace. Hlavním cílem našeho výletu byly jeskyně. Na místě jsme ale zjistili dvě věci. Vstup do jeskyní byl spojen se vstupem do zábavního parku a dalo se tam jít pouze na jednotné vstupné v ceně desíti liber. Navíc jsme měli poměrně velké zpoždění, takže pohodová prohlídka jeskyní by se v praxi spíše podobala překážkovému běhu přes krápníky. Svorně jsme se tedy utábořili u jednoho stolu a pojedli. Petře to nedalo a se slovy „Když už jsem tady, tak se tam podívám.“ vyběhla do jeskyní. My ostatní jsme zatím vymýšleli zpáteční trasu. Honza s Davidem v mapě objevili další zrušenou trať (anglicky „dismantled railway“) a zdálo se být téměř rozhodnuto. Bohužel to vyžadovalo vyšlapání poměrně velkého kopce a navíc vhodnost vlakové trati k chůzi byla značně nejistá. Skupina se tak během diskuze rozdělila na dvě stejné části a padl i návrh na rozdělení se, který byl ale zamítnut. Postupně z toho vykristalizovalo, že rozhodnutí bude na mně - posledním váhajícím.

Vědom si zodpovědnosti jsem zvážil všechna pro a proti, stav palce a přidal se na stranu zrušeného železničního křídla naší výpravy.

Když doběhla Petra, vyrazili jsme. Po asi sto metrech jsem informoval výpravu o změně svého rozhodnutí. Příčinou kupodivu nebylo palec, vlk ani mozek, ale žralok, který se mi náhle utvořil na pravé botě. Chápajícími členy jsem byl prohlášen za brzdu výpravy. Chůze se žralokem byla sice možná, ale v podstatě pouze po silnici, kterou zaručovala druhá varianta. První varianta sice mohla být hezcí, ale pravděpodobně v sobě zahrnovala trmácení po hrbolatém terénu s drny, bažinami, přeazy, ostnatými dráty, kravami a jinými nástrahami krajiny vůkol, které se nám na našich výpravách v hojně míře nevyhýbaly. Mého žraloka pak výslovně ocenila puchýřovitá Sabina a Eva, která výpravu vedla a počínala si jako vždy velice zodpovědně. Možná právě proto jí David s Honzou zabavili mapu a převzali velení se slovy „Na chvíli nám to dej ať si taky tu výpravu jednou užiješ.“. Nejprve to vypadalo nevinně, protože jsme pouze pokračovali po silnici. Zabočení na značenou turistickou stezku v sobě také na první pohled neskrývalo žádné nebezpečí. Za dalších patnáct minut už stáli oba dva i s Evou nad mapou a snažili se vypátrat, kamže nás to vlastně dovedli. Zvolání „To vážně nebyl záměr!“, které se záhy ozvalo, nám oznámilo, že jsme narazili na zrušenou trať. Pokračovali jsme tedy po trati a chvíli jsme i byli rádi. Cesta byla rovná a stejně jako ve vlaku pěkně ubíhala. Nedaleko zrezivělé železné konstrukce, která kdysi sloužila k čemusi s vlaky, jsme zahrnuli do polí, protože jít přímo po trati už se nedalo...

„Kam se snažíte dostat? Pojd'te sem k nám! Kde máte zaparkované auto?“ byly dobře myšlené výkřiky, které k nám doléhaly od skupinky místních teenagerů z druhé strany pole. Přesněji podmočeného pole. Otázku „Odkud jste?“ jsem se raději snažil neslyšet, abych nemusel odpovídat, že výprava, která tak blbě naviguje, nese přívlastek česká. Po drnech jsme doskákali až k plotu z ostnatého drátu, který se klenul přes solidní bažinu. Naštěstí se zde klenul i mohutný strom a David přidržel dráty, takže jsme nějak přeručkovali na druhou stranu. Kromě toho, že místní teenageři nedokázali pochopit, že nemáme žádné auto, se naše cesta vrátila do normálu a pokračovala po silnici. To nás ukolébalo a Davidovi

s Honzou jsme neodebrali vedení. Sabina dokonce uvěřila jejich slibu, že dál už to bude v pohodě a přezula se. Kolik skutečných turistů si do batohu balí plážovou obuv netuším, ale je pravdou, že to pro ni představovalo oproti pohorkám značnou úlevu. Když pak šla, ozývalo se pravidelné „flip, flop“, díky čemuž jsme si připadali jako ochranka doprovázející slavnou filmovou hvězdu z pláže. Když jsme došli na další zavodněnou louku, bylo na změnu velení pozdě, takže jsme se přebrodili. Na „druhém břehu“ jsme stanovili další postup za pomoci moderní optiky. Uprostřed dalšího pole byl kůl, na kterém zpravidla bývají turistické značky. Bylo to poměrně daleko, takže David vyměnil objektiv na foťáku, vyfotil si to a pravil to, co jsme věděli už asi dvě hodiny: „Tudy cesta nevede, přátelé...“

Když jsme došli na rozcestí, zjistili jsme ke svému překvapení, že jsme si cestu zkrátili a dostali se mnohem dále než jsme vůbec doufali. Další postup ale vypadal růžově jen chvíli a tak došlo na konzultaci s farmářem u jehož farmy jsme vyšli. „No projít se to dá, ta cesta tam je, ale bez gumáků... Nevím, nevím...“ Vzhledem k tomu, že jsme byli skupina drsných horalů, které hned tak něco nezastaví, pokračovali jsme. Zastavili jsme se asi až za pět minut, kdy mapa přestala odpovídat situaci. Kluci se raději zaběhli přepat farmáře, zda se správně pochopili. „Tak jsme zase chytřejší. Musíme přejít tady tu louku a pak to projít po cestě lesem. Pak už budeme za vodou...“

Na konci několika set metrů dlouhé louky s docela vysokou trávou, na níž byla chůze díky drnům plná nečekaných zvrátů a propadů, jsme se ocitli tváří tvář hned několika zajímavým věcem. Prvně to byl plot s dvojitým ostnatým drátem. Za ním pak po kolena v bahně stálo stádo krav. Další krávy pak byly i na cestě a v lese. Cestu si také nesmíte příliš idealizovat. V podstatě to byly dvoje traktorem vyjeté koleje v bahně, ve kterých byla navíc voda. Les byl mladý a neklestěný, takže se jím vůbec nedalo jít. Šli jsme tak po břehu cesty a střídavě z něj sklouzávali nebo se napichovali na les. Když jsme dorazili na asfaltku, bylo těžké uvěřit, že něco takového vůbec existuje. Protože už nás nemohlo nic horšího potkat, udělali jsme hromadné foto, které se svou dobovatelskou hodnotou vyrovná snímkům z Mount Everestu, severního pólu či Kokořína. Na tomto

místě bych chtěl upozornit na jednu zvláštnost – snímek byl pořízen ze stativu. Stativ, který po rozložení dosahoval výšky jeden a půl metru, byl celou dobu nesen Petrou. Ta pak vypadala jako lučištník, který, ač ztratil luk, nadále svědomitě nosí toulec. Zvláštnost jejího počínání pak vynikne především v okamžiku, kdy si uvědomíte, že to byl jediný snímek toho dne ze stativu pořízený.

„Uhne nebo ne?“ „Nejde to nějak obejít?“ „Držte se kupodivu a třeba to přežijeme...“. Těmito citacemi jsem si dovolil bez delšího vyprávění popsat setkání s býkem, který se nacházel uprostřed cesty asi sto metrů od místa, kde jsme se fotografovali...

Povážlivě se přibližoval soumrak, takže jsme přidali do kroku. Pomalu-li zastávku u ostružin, doslova jsme letěli. Na rozdíl od většiny výletu, kdy jsme se spíše trousili po skupinkách a následně na sebe čekali u bludných kamenů, jsme teď postupovali v sevřené formaci s flip-flop Sabinou uprostřed. Všech se nás navíc nějak zmocnily endorfiny, takže jsme se cítili velice povzneseně, semknuti společnými zážitky a hrozně příjemně nabití. Jak to přesně vyjádřila Eva „My jsme jeli na endorfiny. Do kroku jsme přidali tak, že jsem čekala, kdy začneme běžet. Tam když někdo něco řekl, tak se hned všichni smějí... Zejména v posledním bodě jí musím dát plně za pravdu. Na tomto památném místě se mi splnil životní sen a konečně jsem zažil situaci, kdy se někdo smál mým vtipům...“

Nedaleko od ubytovny jsme zvolnili a vyfotili si právě zapadající slunce. Přibral jsem přitom i ovce, a to i přesto, že fotek s ovce už mám tolik, že už mi pomalu raší vlna a v jejich počítávání za účelem usnutí mne s úsvitem ruší budík. Velice trefně charakterizoval tuto situaci Danek svým výrokem: „Já už z toho Londýna vážně blbnu. Já si tady fotím slepici a děda jich má přitom doma na dvorku dvacet...“

Na závěrečném kilometru jsme potkali skupinku Čechů z Londýna, se kterými jsme se dali do řeči a vzájemného fotografování. Také jsme zvolili „cukr“ jako krycí jméno za slovo „kufr“, o kterém nám Eva zakázala mluvit. Jak jsme totiž z telefonátu z druhé skupiny zjistili, tak jedna z cestovatelek si vzala s sebou místo batohu kufr na kolečkách. Počin to u pěšího turistického výletu vcelku zajímavý. V té době jsme ještě nevěděli, že kufr má popruhy na záda, takže se stal vděčným předmětem vtipů...

Po vyběhnutí malého údolíčka pod ubytovnou, jehož bažinatý terén nám v daným okamžik připomínal anglický trávník, jsme se dostali do chaty a spojili se s druhou skupinou. I tak se nás osm výletníků ale ještě chvíli drželo při sobě a sdělovalo si dojmy z celého dne. Ostatní nezasvěcení pak zejména nechápali, proč se pořád bavíme o cukru. Danek, který ač z naší skupiny byl pravděpodobně ještě myšlenkami u slepic, dal výletu důstojnou tečku v podobě výroku „A na co pořád potřebujete ten cukr? Máte ten čaj málo sladký nebo co?“

Dlouho do noci se pak u ohně probírala témata veskrze intelektuální, z nichž namátkou vybírám:

1. Nepřesnost map, krásy, bahno, voda, přeazy a jiné faktory ovlivňující hladinu endorfinů výletníků.
2. Při kolika stupních se taví sklo? (doplněno názornou ukázkou tavení skleněných lahví v táborovém ohni).
3. Chiroprondie (doplněno názornou ukázkou rekonvalescence palce v solném roztoku).

Neděle

Když jsem se ráno probudil, pochopil jsem, že mám problém. Nejedem. Při pohledu na nástěnku v kuchyni jsem si nemohl nevšimnout papíru, na kterém bylo u mého jména o několik mnoho čárek více než předchozího dne. Bez ohledu na jejich počet se však stav mého palce zlepšil jen minimálně a po pár krocích v pohorkách jsem věděl, že v nich jít nepůjde. Sice mne opustil vlk, ale žralok na mých Prestižích mi znemožňoval absolvovat v nich celodenní výpravu po kopcích. V praxi tak existovalo jediné řešení, které však lze stěží označit za standardní. Problematický palec se nacházel na levé noze, zatímco žralok na pravé. Jak jste již asi pochopili, zvolil jsem variantu, která brzy vejde do učebnic turistiky pod názvem „Bobkova duálně specializovaná obuvní varianta“. Výlet sliboval jak všelijaké kameny, přeazy a mokřiny, tak i kus cesty po silnicích. Proto jsem na rozdíl od ostatních, kteří si konzervativně obuli pouze

jeden pár obuvi, zvolil užší specializaci. Levou nohou v Prestiži jsem tak byl připraven zdolat pohodlně silnice, zatímco pohorka na pravé noze mi zaručovala bezpečí a komfort v náročnějším terénu. Obě boty byly našťastí stejně vysoké, takže jsem si na to po chvíli zvykl a přestal to vnímat. K mému neskonalému údivu mé ustrojení budilo mnohem menší rozruch než jsem čekal. Sice si mne pár zvrhlých jedinců vyfotilo, ale po chvíli již tomu nikdo nevěnoval žádnou pozornost. Stejně tak tomu bylo i po celý den a nezaznamenal jsem ani téměř žádné reakce od kolemjdoucích.

Procházka začala poněkud úprkově. Přestože jsme měli asi jeden a půl hodiny na zdolání čtyři kilometrů do vesnice, odkud nás měl vzít autobus, nikdo nevěděl, jaký terén nás vlastně čeká. Největším zdržením byl vodopád, ke kterému se muselo příkrým svahem sejít do údolí a zase ho vyšlapat. Jak se však záhy ukázalo, tak tato překážka byla odstraněna, přesněji zrušena. Přes vstup na stezku k vodopádu byla postavena zábrana spolu s letákem vysvětlujícím, že je z bezpečnostních důvodů uzavřena. Náhradní cestu ani kyvadlovou dopravu však zdejší svaz velšských turistů nezmiňoval. Před zábranou jsme strávili asi deset minut, kdy vedení zkoumalo, kudy tudy cestička. Pod výrazným vlivem ďábla-našeptávače-Davida, jsme se rozhodli porušit daný zákaz, protože jinou rozumnou cestu do našeho cíle jsme nenašli. Sestoupili jsme k vodopádu a nadšenými výkřiky oceňovali své šťastné rozhodnutí. Stezka vedla za ním a vytvářela tak místo, které nešlo nazvat jinak než jako „romantické“. Neromanticky se nám ale zkrátil čas na stihnutí autobusu, takže jsme museli znova přidat do kroku. Protože až do vesnice to už nešlo v žádném případě stihnout, rozhodli jsme se to vzít zkratkou a zkusit zastavit autobus někde na silnici. Ve Skotsku je tento postup vcelku běžný, takže to nezní tak šíleně jak to na první pohled vypadá...

Přeběhli jsme louku s pasoucími se koňmi a narazili na závoru. Nápis „Private“ (česky „Soukromé“) nás zadržel jen na chvíli. V Británii jsou ploty všudypřítomné a vracet se zpátky kvůli jedné ceduli se nám rozhodně nechtělo. Farmář stejně nezjistí, že jsme se mu prošli po louce a co oči nevidí, to srdce nebolí. Za chvíli jsme došli k druhé bráně s nápisem „Strictly private, do not trespass“. Myslím, že není potřeba překládat, že nás jím farmář srdečně zval na

návštěvu. Nedaleko pak byly na plotě další dvě cedule, které nás téměř přinutily se vrátit. Když jsme začali přemýšlet, jestli jsme to přeci jen nepřepískli, uviděli jsme farmáře samotného. Kupodivu nenabíjel, ale kynul nám, abychom prošli. Netvářil se přitom zdaleka tak nevraživě jako jeho paní, která evidentně nebyla potěšena, že může poznat patnáct nových lidí, kteří za ní navíc přijdou až na zápraží...

Na silnici jsme tedy nakonec dorazili včas, ale autobusu jsme pouze zamávali, protože ani nepřibrzdil. Vydali jsme se tedy do vesnice, kde jsme strávili dvě hodiny čekáním. Největší radost z toho měl zelinář na trhu, kterou jsme udělali tržbu za tři dny. Dali jsme vydělat i podivínskému hospodskému, který striktně vracel peníze a odmítal sprostné.

Během jizdy autobusem se krajina změnila. Z lesnaté pahorkatiny jsme se dostali do vyšších kopců s minimem stromů. Tak náhlá změna byla docela překvapující. Vzhledem k časovému skluzu zavelela Eva brzy k odchodu. Dole zůstaly pouze Sabina s Pavlínou, které se necítily zdravotně na výši. Zbytek se vydal strmě vzhůru. Před námi se tyčil nejvyšší vrchol celé oblasti, který jsme si vytyčili za cíl. Jak jsme stoupali, otvíraly se před námi výhledy do krajiny. Protože se zde téměř nenacházely stromy a většinou byly příkré svahy porostlé pouze trávou, působila krajina ohromným dojmem prostoru, který šlo doslova cítit. Bohužel stejně tak bylo cítit i únavu v nohách. Na vrcholku jsme se sešli postupně podle toho, jak se komu dostávalo sil. Kromě svačiny jsme zde rozbalili i známý jednosnímkový stativ a hromadně se vyfotili. Nejvíce fotografovaným objektem se pak stala slečna, která na samém okraji skály předvedla vzornou baletní šňůru. Čistě vlastenecky se sluší poznamenat, že byla z druhé české výpravy, kterou jsme potkali zde opětovně potkali.

Přesunuli jsme se na další vrchol, kde jsme i zůstali. Díky časové ztrátě z rána jsme nebyli schopni naplnit plán na populárních 110% a udělat vrcholový okruh. Různě jsme si posedali, polehali a dali se do slastného nic nedělání přerušovaného pouze mastěním karet. Honza, který pravděpodobně utrpěl záchvat vysokohorského šílenství, se

s mapou v ruce vydal za poznáním. Zapříčinil tak vzrušenou diskuzi zbytku výpravy, která se jej snažila sledovat fotoaparáty a nemohla se shodnout na tom, která postava v dálce to vlastně je...

Sestup do údolí proběhl bez zvláštních událostí, snad kromě toho, že jsme potkali další dva Čechy. Vzhledem k tomu, že naše krajanka pracovala v Cardiffu jako lékařka, myslím, že vás nepřekvapím tvrzením, že se řeč stočila na chironidii...

V údolí jsme narazili na Pavlínu se Sabinou, které se zde plácaly u potoka. Za dalších třicet minut jsme už všichni stáli vzorně nastoupeni na autobusové zastávce, protože jsme si nemohli dovolit nestihnout autobus, který byl poslední. Lístky jsme už měli koupené jako zpáteční z ranního autobusu. Docela zajímavé bylo, že na lístku bylo přímo napsáno „single“, tzn. „jednosměrný“, takže jsme byli v mírných obavách, zda nám to řidič uzná. Když autobus dorazil, zjistili jsme, že naše obavy byly naštěstí liché. Po chvíli zkoumání nám řidič řekl, že je vše v pořádku a čtyři z nás si mohou nastoupit. Autobus byl dálkový a pokud vím tak podle zákona se v něm nesmí stát. Logiku se v tom nesnažím hledat, protože jsme v Británii - zemi, kde mají na záchodech ve vlaku cedulku „Nesplachujte když sedíte“. Navíc byl plný důchodců, kteří se tvářili na všechny nově příchozí značně nevraživě. Spolu s řidičem byla v autobuse i nefalšovaná britská „soudružka“. Jinak té postarší dámě, která polskému řidiči zprostředkovávala styk s veřejností, nemohu říct. Naprosto nekompromisně trvala na svém a neprojevovala ani trochu pochopení či snahy naši ošemetnou situaci řešit. Byl to ten typ člověka, kterého je zkrátka dobré nepotkat a nekazit si iluzi o nízkém počtu volů mezi lidmi. Neuhádali jsme vůbec nic, takže Eva vybrala čtyři největší marodnice a dala jim mapu.

Když jsme osiřeli, začali jsme řešit naši situaci. Za necelé tři hodiny se stmívalo a k chatě to bylo po hlavní cestě dobrých patnáct kilometrů. Jakub se šel s Evou pozeptat na možnosti do nedaleké budovy, ale nikdo tam nebyl. Na parkovišti stál minibus, ale bohužel byl také prázdný a nikde v něm nebyla žádná vizitka nebo telefon. Nežli se ale někdo stačil zabývat mým návrhem na stopování, přijel další autobus. Ten jel sice jinam než jsme potřebovali, ale protože alespoň dva kilometry na křižovatku byly společné, rozhodli jsme se

nastoupit. Řidič byl velice chápavý, uznal nám naše podivné lístky a ochotně s námi diskutoval možnosti. Nakonec jsme se shodli na Davidově návrhu, abychom jeli dále než na křižovatku a se svezli až na úroveň naší chaty.

Autobus nám zastavil u přehrady odkud jsme to měli do vesnice, z níž jsme ráno vyšli, asi osm kilometrů po lesní cestě. Tato situace už zdaleka nevypadala tak hrozivě jako před půl hodinou a v podstatě se z toho stala jen neplánovaná procházka. Navíc to byla procházka příjemnou krajinou při západu slunce, takže nám to vlastně ani nevadilo. Osobně jsem si s Davidem notoval, jak nám to vlastně zase jednou výborně vyšlo. Když jsme odpoledne hráli na hoře karty, zdál se nám oběma výlet nějak krátký. Ještěže mají i v Británii soudružky!

Drobným negativem bylo, že se začalo ochlazovat a málokdo z nás si vzal do batohu i teplé oblečení. Vyřešil jsem tento problém tak, že jsem Katce gentlemansky vzal její malý batoh a dal si ho dopředu. Za chvíli jsem se v něm zahřál a protože jsme vyšli z lesa na teplejší pastviny, zase jsem jí ho gentlemansky vrátil...

Když jsme dorazili do vesnice, David s Honzou neodolali a zastavili se u neúplatného hostinského. Monika s Petrou, majitelkou legendárního kufru, se zde pokusily objednat taxi k nám na chatu. „Taxi? Teď v neděli večer? Den před státním svátkem?“ Tyto otázky, kterých se jim dostalo místo odpovědi, myslím nejlépe svědčí o rozvinutém kapitalismu ve zdejších krajích. Holcám tak nezbylo než se s námi vydat do noci. Nutno podotknout, že to nesly zcela v pohodě a na rozdíl od všech ostatních, zkušených členů výpravy, měly s sebou na mobilech svítilny... Když jsme zdolali nejnebezpečnější úsek - vodopád a vystoupali svah na jeho druhé straně, byla už úplná tma. Před sebou jsme měli ještě pár kilometrů krkolomné cesty lesem, k čemuž nám svítili: Měsíc, svítilny holek, displeje mobilů, můj fotoaparát v režimu prohlížení nejsvětější fotografie. I přes drobné zabloudění části naší výpravy jsme došli v pořádku a stejně jako předchozího dne, příjemně nabiti endorfiny. Když jsme po příchodu zjistili, že holky pro nás uvařily, nezbylo nám než prohlásit tento den za velice povedený... (a nic na tom nemohl změnit ani neustále narůstající počet čárek u mého jména)

Pondělí

Když jsem se ráno probudil, pochopil jsem, že nemám problém. Pohledu na nástěnku v kuchyni jsem přivykl, dvoubotové řešení se velice osvědčilo a před námi už nebylo nic jiného než přesun do vesnice na autobus. Odchod byl stanoven až na poledne, takže většina vstala, nasnídala se a vyrazila k jeskyni. Protože se velice nerad balím na poslední chvíli, rozhodl jsem se nejprve si všechno v klidu udělat a pak si procházku v klidu užít. Protože stejného názoru byla i Pavlína, vůbec mi nevadilo, že jsem nešel s ostatními. Naopak mi vadilo, že během našeho balení přišla majitelka a oznámila nám, že musíme budovu vyklidit o něco dříve. Nemohli jsme v tom nechat Jakuba s Evou samotné a pomohli jsme jim uklidit a balit. Na procházku nám tak zbylo jen asi čtyřicet minut, během kterých jsme došli k vodopádu, vyfotili (se) a zase šli zpátky. Ostatní se ještě dobalovali, do čehož co chvíli vybíhal z chaty Jakub nebo Eva s nějakou věcí, kterou jsme společně nakoupili, a vykřikovali „Kdo chce...“ Odezva byla většinou značně mlčenlivá, protože se nikomu s džusem či chlebem vůbec nechtělo tahat...

Cestou na autobus nás oslovil pracovník národního parku s dotazníkem. Pochválili jsme přírodu i značení, pohaněli hromadnou dopravu a celkově uznali, že tento kus Británie se prostě povedl... Když jsme dorazili do vesnice, měli jsme přes hodinu času, takže jsme se uvelebili v hospodě, kde nám Jakub rozdál lístky na vlak. Po chvíli jsme zjistili, že já s Pavlínou a Sabinou máme lístky na jiný vlak než ostatní. Přesněji náš vlak odjíždí o hodinu dřív a abychom ho stihli, musíme stihnout autobus, který nám odjíždí za dvě minuty. Popadl jsem batoh a Colu do ruky a vyběhl na zastávku, kde už stál autobus. Než nám Eva koupila u řidiče lístky, doběhla i Sabina – v ponožkách s botami v ruce, protože chtěla během čekání v hospodě dát odpočinout svým puchýřům. „A to jsem si v té hospodě myslela, že tím už všechny nečekané události končí...“

V městě jsme měli ještě dost času, takže jsme se stavili do obchodu a koupili si nanuky. Na nádraží jsme zjistili, že vlak má sedm minut zpoždění. Dříve než vlak tak dorazila i druhá skupina. „Vlak bude na svém příjezdu opožděn asi o patnáct minut...“ Dalším

hlášením se vlak zcela zrušil a přikázal nám nastoupit do vlaku s druhou skupinou. O chvíli později rozhlas odvolal co slíbil a donutil nás nastoupit do úplně jiného vlaku a následně pak přestoupit v Cardiffu. Podobný zmatek v hlášeních pak následoval i v Cardiffu, což Sabina pouze lakonicky komentovala slovy „To snad neskončí...“

Bohužel, skončilo...

Když jsem vymýšlel obálku této knížky, byl otisk palce jednou z prvních věcí, která mne napadla. V té chvíli jsem ale myslel pouze na prvoplánové propojení s mým palcem, který se co by červená nit táhne celým tímto chiropondistickým příběhem. V průběhu psaní jsem si ale uvědomil, že ač byl výlet Jakubem a Evou velice dobře dopředu naplánován, skutečný otisk mu vtiskly až události zcela nenaplánovatelné. Ať už to byly zrušená bludná trať, žralok nebo soudružka, proměnily se tyto zprvu zcela negativní věci v něco velice pozitivního, co zanechalo v patnácti lidech nezapomenutelnou vzpomínku na pár dní ve Walesu. Stejně jako události byli jedineční i lidé, kteří se mnohdy navzájem vůbec neznali a kteří už se v této sestavě nikdy nesejdou. Toto setkání lidí jinak neseťkatelných a zažití zážitků jinak neprožitelných mne nutí zakončit celé toto mé povídání jediným – zvoláním „Jakube, Evo, Díky !“